

sker om at spare for at få råd til noget andet. Det er klart, at udgangspunktet for vores ønsker vil være at finde i det fælles oplæg, vi fremlagde sammen med Venstre ved fremlæggelsen af regeringens finanslovsforslag før valget.

Men jeg vil godt gå ind på nogle enkeltpunkter her, hvor vi har nogle helt specifikke kommentarer til, hvad vi tror der skal være nødvendigt. Med en enighed om, at ledigheden er det største problem, og med en regeringsudmelding om, at det, man har iværksat, ikke virker efter hensigten, er det oplagt at starte her:

Ledigheden næste år skal efter regeringens mening ned på 305.000 i gennemsnit. Det betyder, at ledigheden ved årets udgang skal være væsentligt under 300.000. Regeringens egne økonomer har udtalt, at der allerede ved en ledighed omkring de 300.000 indtræffer såkaldte alvorlige strukturproblemer. Det betyder ikke – og i den sammenhæng kom hr. Jes Lunde med et absolut forkert citat – at vi ikke ønsker, ledigheden skal ned under 300.000; men det betyder, at vi erkender, at der skal noget nyt til, for at vi kan få den ned under 300.000.

Alene for at nå regeringens mål må og skal der altså samtidig gøres noget ved strukturproblemerne. Arbejdsministeren har udtalt, at det er regeringen helt opmærksom på. Man er klar med foranstaltninger også over for f.eks. flaskehalsproblemerne. Det glæder os, men vi vil da meget gerne høre, hvad det er for nogle foranstaltninger, og hvor hurtigt de kan iværksættes, specielt inden for de brancher, der allerede nu har flaskehalsproblemerne.

Arbejdsministeren har også med en rapport meget fornuftigt peget på rådighedsproblematikken. Det skal vi bestemt ikke bebrejde nogen, det skal vi arbejde videre med, og det vil også være et naturligt led i finanslovforhandlingerne at få taget fat på det problem. Fra konservativ side kan vi så tilføje hele problemet omkring fysisk og faglig mobilitet, som også er et område, det er nødvendigt at se på.

Det betyder, at der ikke alene er behov for at aftale nogle beløvsrammer inden for arbejdsmarkedspolitikken i forbindelse med finansloven, men i allerhøjeste grad er der også behov for at få sat gang i nogle reformer på arbejdsmarkedet, ellers virker pengetilførslen simpelt hen ikke. Det bevises alene af den kendsgerning, at det beløb, der er afsat i 1994 til arbejdsmarkedsforanstaltninger, jo langt fra er brugt. Arbejdsministerens reaktion på dette var typisk socialdemokratisk: Jamen det er ikke noget pro-

blem med de penge, som vi ikke har brugt, for dem skal vi bare have overført til næste år, og så skal vi nok få brugt pengene.

Nu er det ingen kunst for nogen minister at bruge penge, men det er derimod en kunst og også en nødvendighed at sikre, at de penge, man anvender, anvendes rigtigt, at de fører til det mål, man har sat sig, og at de penge, man anvender, er nødvendige for at opnå målet. Det er ikke en bevilling, man bare anvender, indtil sidste krone er brugt.

Også på orlovsordningerne erkender heldigvis dele af regeringen, at der er behov for opstramninger. Det er der, og vi vil gerne kvittere for den oprigtighed. Vi håber, at den udtalelse kan finde dækning i hele regeringen og i alle regeringspartierne, også Socialdemokratiet. Orlovsordningerne er kommet helt ud af kontrol for regeringen. Tusinder sendes ud af statistikken, og orloven er nu – med god grund – så populær, at den fremtidige finansiering ligner en ren gyser.

Her er tilmed et område, hvor regeringen allerede har meldt ud, at ordningen sandelig skal gøres permanent, men uden at man på nogen måde har anvist, hvordan finansieringen skal finde sted. Det er en farlig cocktail, og det er en farlig leg med fremtiden. Det fører til et ukontrollabelt udgiftsniveau for både stat og virksomheder.

Det ville også være uhyre fornuftigt, om regeringen ville indse nødvendigheden af at se mere generelt på dagpengesystemet, for også her har vi utallige udsgn fra eksperter, der bekræfter, at systemet trænger alvorligt til en hovedreparation. Det Konservative Folkeparti tør, Det Konservative Folkeparti vil, og Det Konservative Folkeparti vil også prøve at få regeringen trukket hen til truget.

Det er også nødvendigt at få et eftersyn af erhvervspolitikken. I den nuværende regerings tid har vi bevæget os mere og mere hen mod tilskuddene, samtidig med at byrderne på arbejdspladserne og virksomhederne som helhed er øget. For os gælder der en anden prioritering, for stadig væk er det en konservativ opfattelse, at det skal gøres attraktivt at investere i arbejdspladser. Tilskud kan i nogle enkelte tilfælde være godt i en overgangsperiode, men det må aldrig blive en del af betingelsen for, at en virksomhed kan overleve eller udvikle sig eller for den sags skyld være afgørende for, om en virksomhed oprettes. Så går det for alvor galt, for så er det embedsmænd og politikere, som vælger